Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 21. septembra 2016*

„Odvolanie — Kohézny fond — Zníženie finančnej pomoci — Postup prijatia rozhodnutia Európskou komisiou — Existencia lehoty — Nedodržanie stanovenej lehoty — Dôsledky“

Vo veci C-140/15 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 24. marca 2015,

Európska komisia, v zastúpení: S. Pardo Quintillán a D. Recchia, splnomocnené zástupkyne, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: A. Rubio González, splnomocnený zástupca,

žalobca v prvostupňovom konaní,

ktorého v konaní podporuje:

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: B. Koopman a M. Bulterman, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník v odvolacom konaní,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: predseda desiatej komory F. Biltgen (spravodajca), sudcovia A. Borg Barthet a M. Berger,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: španielčina.

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Európska komisia žiada zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 20. januára 2015, Španielsko/Komisia (T-111/12, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:28), ktorým Všeobecný súd zrušil rozhodnutie Komisie K(2011) 9990 z 22. decembra 2011, ktorým sa znižuje pomoc z Kohézneho fondu poskytnutá na projekty „Nakladanie s odpadmi v autonómnej oblasti Extremadura – 2001“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.043), „Čistenie a zásobovanie vodou v povodí rieky Duero – 2001“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.070), „Nakladanie s odpadmi v autonómnej oblasti Valencia – 2001 – Skupina II“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.026) a „Čistenie a nakladanie s vodou v Bierzo Bajo“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.036) (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

I – Právny rámec

2 Článok 2 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 1164/94 zo 16. mája 1994, ktorým sa zriaďuje Kohézny fond (Ú. v. ES L 130, 1994, s. 1; Mim. vyd. 14/001, s. 9), zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 1264/1999 z 21. júna 1999 (Ú. v. ES L 161, 1999, s. 57; Mim. vyd. 14/001, s. 73) a nariadením Rady (ES) č. 1265/1999 z 21. júna 1999 (Ú. v. ES L 161, 1999, s. 62; Mim. vyd. 14/001, s. 78) (ďalej len „nariadenie č. 1164/94“), stanovuje:

„Fond poskytuje finančné príspevky na projekty, ktoré prispievajú k dosiahnutiu cieľov zakotvených v Zmluve o založení Európskej únie, v oblastiach životného prostredia a transeurópskych sietí dopravnej infraštruktúry v členských štátoch s hrubým domácim produktom (HNP) na obyvateľa meraným v paritách kúpnej sily nižším ako 90 % priemeru spoločenstva, a ktoré majú program vedúci k splneniu podmienok hospodárskeho zbližovania uvedeného v článku [126 ZFEÚ].“

3 Článok 8 ods. 1 zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 stanovuje:

„Projekty financované fondom musia byť v súlade s ustanoveniami zmlúv, s nástrojmi prijatými podľa týchto zmlúv a s politikami spoločenstva vrátane tých, ktoré sa týkajú ochrany životného prostredia, dopravy, transeurópskych sietí, hospodárskej súťaže a uzavierania verejných zmlúv.“

4 Článok 12 zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 znie:

„1. Bez toho, aby bola dotknutá zodpovednosť Komisie za vykonávanie všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, členské štáty prevezmú zodpovednosť za finančnú kontrolu pomoci v prvom stupni. Na tento účel prijmú najmä tieto opatrenia:

…

c) zabezpečia, že projekty budú riadené v súlade so všetkými uplatniteľnými predpismi Spoločenstva a že prostriedky, ktoré dostanú k dispozícii, budú využité podľa zásad riadnej finančnej správy;

…“

5 Príloha II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94, upravujúca „Vykonávacie ustanovenia“ obsahuje článok H nazvaný „Úpravy financovania [Finančné opravy – *neoficiálny preklad*]“, ktorý stanovuje:

„1. Ak po skončení potrebných overení Komisia príde k záveru, že:

a) realizácia projektu neodôvodňuje časť alebo celú pomoc poskytnutú na projekt, vrátane toho, že nebola splnená jedna z podmienok rozhodnutia na poskytnutie pomoci[,] a najmä prípadnú významnú zmenu, ovplyvňujúcu charakter a podmienky realizácie projektu, pre ktorý nebola Komisia požiadaná o súhlas, alebo

b) [v súvislosti s pomocou] od fondu došlo k nezrovnalostiam a dotknutý členský štát neprijal potrebné opatrenia na nápravu,

Komisia zruší pomoc na dotknutom projekte s uvedením svojich dôvodov a požiada členský štát o predloženie jeho pripomienok v určenej lehote.

Ak členský štát nesúhlasí s pripomienkami Komisie, bude členský štát pozvaný na vypočutie u Komisie, pri ktorom sa obidve strany budú snažiť dôjsť k dohode o pripomienkach a záveroch z týchto pripomienok.

2. Po uplynutí lehoty stanovenej Komisiou Komisia rozhodne, s dodržaním riadneho postupu, pokiaľ sa nedosiahne dohoda do troch mesiacov a s ohľadom na pripomienky členského štátu, o:

…

b) vykonaní požadovanej úpravy financovania [finančnej opravy – *neoficiálny preklad*]. To znamená zrušenie celej pomoci poskytnutej na projekt alebo jej časti.

Pri týchto rozhodnutiach je nutné dodržiavať zásadu proporcionality. Komisia pri rozhodovaní o výške nápravy [opravy – *neoficiálny preklad*] zohľadní, o aký typ nezrovnalostí či zmeny sa jednalo a aký bol rozsah potenciálnych finančných dôsledkov nedostatkov v systéme riadenia či kontroly. Prípadné zníženie alebo zrušenie pomoci musí viesť k spätnému získaniu zaplatených čiastok.

…

4. Komisia stanoví podrobné pravidlá pre vykonávanie odsekov 1 až 3 a informuje o tom členské štáty a Európsky parlament.“

6 Článok 18 nariadenia Komisie (ES) č. 1386/2002 z 29. júla 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia Rady (ES) č. 1164/94, pokiaľ ide o riadiace a kontrolné systémy v súvislosti s pomocou poskytovanou z Kohézneho fondu a postupy pri vykonávaní úprav financovania (Ú. v. ES L 201, 2002, s. 5; Mim. vyd. 14/001, s. 162), je formulovaný takto:

„1. Lehota, v ktorej môže dotknutý členský štát odpovedať na žiadosť o predloženie pripomienok podľa prvého pododseku článku H ods. 1 prílohy II k nariadeniu (ES) č. 1164/94, predstavuje dva mesiace, okrem riadne odôvodnených prípadov, keď môže Komisia povoliť dlhšiu lehotu.

2. Ak Komisia navrhuje úpravy financovania na základe extrapolácie alebo určitej paušálnej sadzby, členskému štátu sa poskytne príležitosť, aby preskúmaním príslušných súborov preukázal, že skutočný rozsah nezrovnalosti bol menší než ako ho vyhodnotila Komisia. Členský štát môže po dohode s Komisiou obmedziť rozsah tohto skúmania na primeranú časť alebo vzorku dotknutých súborov.

S výnimkou riadne zdôvodnených prípadov lehota na toto preskúmanie nesmie byť dlhšia ako ďalšie dva mesiace, ktoré nasledujú po dvojmesačnej lehote uvedenej v odseku 1. Výsledky takéhoto preskúmania sa posudzujú tak, ako sa to uvádza v druhom pododseku H ods. 1 prílohy II k nariadeniu (ES) č. 1164/94. Komisia v týchto lehotách zohľadní dôkazy, ktoré poskytne príslušný členský štát.

3. Keď členský štát namieta proti zisteniam Komisie a vec sa prerokúva podľa druhého pododseku článku H ods. 1 prílohy II k nariadeniu (ES) č. 1164/94, trojmesačná lehota, v ktorej môže Komisia prijať rozhodnutie podľa článku H ods. 2 prílohy II k spomínanému nariadeniu, začína plynúť odo dňa začatia prerokovania.“

7 Znenie článku H ods. 2 prílohy II nariadenia č. 1164/94 v znení zmien a doplnení sa v závislosti od jazykových verzií tohto ustanovenia odlišuje. Z francúzskeho znenia tohto ustanovenia, podľa ktorého Komisia pri neexistencii dohody medzi stranami rozhodne „v lehote troch mesiacov“, totiž vyplýva, že tu uvedená lehota troch mesiacov sa týka prijatia rozhodnutia o finančných opravách. Naopak, v iných jazykových verziách toho istého ustanovenia sa táto lehota troch mesiacov spája s neexistenciou dohody medzi stranami.

8 Z článku 18 ods. 3 nariadenia č. 1386/2002, ktorý výslovne odkazuje na článok H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94, vyplýva, že Komisia podľa tohto článku H ods. 2 disponuje lehotou troch mesiacov na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave, pričom táto lehota plynie od dátumu vypočutia. Zo všetkých jazykových verzií tohto článku 18 vyplýva, že neobsahujú žiadnu odchýlku vo formulácii tohto ustanovenia.

9 Zmenené a doplnené nariadenie č. 1164/94 bolo uplatniteľné v priebehu obdobia od roku 2000 do roku 2006. Pokiaľ ide o nariadenie č. 1386/2002, podľa jeho článku 1 sa uplatňovalo na oprávnené opatrenia, ktoré boli po prvý raz schválené po 1. januári 2000.

10 Podľa článku 16 bodu 1 zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 malo byť toto nariadenie preskúmané najneskôr do 31. decembra 2006.

11 Zmenené a doplnené nariadenie č. 1164/94 tak bolo zrušené nariadením Rady (ES) č. 1084/2006 z 11. júla 2006, ktorým sa zriaďuje Kohézny fond a ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1164/94 (Ú. v. EÚ L 210, 2006, s. 79).

12 Podľa znenia článku 5 nariadenia č. 1084/2006, „toto nariadenie nemá vplyv na pokračovanie ani na úpravu, vrátane úplného alebo čiastočného zrušenia, projektu alebo iných foriem pomoci, ktoré schválila Komisia na základe nariadenia (ES) č. 1164/94, pričom uvedené nariadenie sa naďalej uplatňuje na takúto pomoc alebo na dotknuté projekty až do ich ukončenia“.

13 Podľa článku 6 nariadenia č. 1084/2006, zmenené a doplnené nariadenie č. 1164/94 sa zrušuje „bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 105 ods. 1 nariadenia [Rady] (ES) č. 1083/2006 [z 11. júla 2006, ktorým sa ustanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde a Kohéznom fonde a ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1260/1999 (Ú. v. ES L 210, 2006, s. 25)] a článok 5 tohto nariadenia“.

14 Podľa článku 100 nariadenia č. 1083/2006 nazvaného „Postup“:

„1. Pred prijatím rozhodnutia o finančnej oprave Komisia začne konanie tým, že informuje členský štát o svojich predbežných záveroch a požiada ho, aby do dvoch mesiacov predložil svoje pripomienky.

Ak Komisia navrhne nejakú finančnú opravu na základe extrapolácie alebo paušálne, členský štát dostane príležitosť preukázať prostredníctvom preskúmania príslušnej dokumentácie, že skutočný rozsah nezrovnalosti bol menší ako v posudku hodnotení Komisie. Po dohode s Komisiou môže

členský štát obmedziť rozsah tohto preskúmania na primeraný podiel alebo vzorku dokumentácie. S výnimkou riadne odôvodnených prípadov nesmie čas povolený na takéto preskúmanie prekročiť ďalšie dvojmesačné obdobie po dvojmesačnej lehote uvedenej v prvom pododseku.

2. Komisia zohľadní akékoľvek dôkazy predložené členským štátom v lehote uvedenej v odseku 1.

3. Keď členský štát neprijme predbežné závery Komisie, Komisia ho pozve na pojednávanie, pri ktorom obe strany na základe spolupráce založenej na partnerstve vyvinú úsilie na dosiahnutie dohody o zisteniach a záveroch, ktoré sa z nich majú vyvodiť.

4. V prípade dohody môže členský štát opätovne použiť dotknuté prostriedky Spoločenstva v súlade s druhým pododsekom článku 98 ods. 2.

5. Ak sa dohoda nedosiahne, Komisia prijme rozhodnutie o finančnej oprave do šiestich mesiacov od dátumu vypočutia pri zohľadnení všetkých informácií a zistení predložených v priebehu postupu. Ak sa vypočutie neuskutoční, šesťmesačné obdobie začne plynúť dva mesiace od dátumu pozývacieho listu, ktorý poslala Komisia.“

15 Článok 105 nariadenia č. 1083/2006 nazvaný „Prechodné ustanovenia“ je sformulovaný takto:

„1. Toto nariadenie nemá vplyv na pokračovanie ani na úpravu, vrátane úplného alebo čiastočného zrušenia, pomoci spolufinancovanej zo štrukturálnych fondov alebo projektu spolufinancovaného Kohéznym fondom, schválených Komisiou na základe nariadení (EHS) č. 2052/88…, (EHS) č. 4253/88…, (ES) č. 1164/94… a (ES) č. 1260/1999, alebo akýchkoľvek iných právnych predpisov, ktoré sa uplatňujú na túto pomoc 31. decembra 2006, ktoré sa následne potom uplatňujú na uvedenú pomoc alebo príslušné projekty až do ich ukončenia.

2. Pri prijímaní rozhodnutia o operačných programoch Komisia zohľadní akúkoľvek pomoc spolufinancovanú zo štrukturálnych fondov alebo akýkoľvek projekt spolufinancovaný z Kohézneho fondu, ktorý schválila Rada alebo Komisia pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia a ktorý má finančné dôsledky počas obdobia trvania týchto operačných programov.

3. Odchylne od článku 31 ods. 2, článku 32 ods. 4 a článku 37 ods. 1 nariadenia (ES) č. 1260/1999 Komisia automaticky zruší čiastkové sumy pridelené na pomoc spolufinancovanú z [Európskeho fondu regionálneho rozvoja (EFRR)] alebo [Európskeho sociálneho fondu (ESF)], schválené Komisiou medzi 1. januárom 2000 a 31. decembrom 2006, za ktoré nebolo Komisii do 15 mesiacov od konečného termínu oprávnenosti výdavkov, ustanoveného v rozhodnutí o príspevku z fondov, zaslané certifikované vyhlásenie o skutočne vyplatených výdavkoch, záverečná správa o vykonávaní a vyhlásenie uvedené v článku 38ods. 1 písm. f) uvedeného nariadenia, najneskôr šesť mesiacov po tomto termíne, čím vzniká povinnosť vrátenia neoprávnene vyplatených platieb.

Sumy týkajúce sa operácií alebo programov, ktoré boli pozastavené v súvislosti so súdnymi konaniami alebo správnymi odvolaniami s odkladným účinkom, sa neberú do úvahy pri výpočte sumy, ktorá má byť automaticky zrušená.“

16 Článok 108 nariadenia č. 1083/2006 s názvom „Nadobudnutie účinnosti“ vo svojom prvom a druhom odseku uvádza:

„Toto nariadenie nadobúda účinnosť dňom nasledujúcim po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Ustanovenia v článkoch 1 až 16, 25 až 28, 32 až 40, 47 až 49, 52 až 54, 56, 58 až 62, 69 až 74, 103 až 105 a 108 sa uplatňujú odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia len na programy na obdobie rokov 2007 – 2013. Ostatné ustanovenia sa uplatňujú od 1. januára 2007.“

17 Nariadenie č. 1083/2006 bolo zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým sa stanovujú spoločné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde, Európskom poľnohospodárskom fonde pre rozvoj vidieka a Európskom námornom a rybárskom fonde a ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde a Európskom námornom a rybárskom fonde, a ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 1083/2013 (Ú. v. EÚ L 347, 2013, s. 320, a korigendum Ú. v. EÚ L 200, 2016, s. 140).

18 Článok 145 nariadenia č. 1303/2013 znie:

„1. Pred prijatím rozhodnutia o finančnej oprave Komisia začne konanie tým, že informuje členský štát o predbežných záveroch svojho skúmania a požiada členský štát, aby do dvoch mesiacov predložil svoje pripomienky.

2. Ak Komisia navrhne finančnú opravu na základe extrapolácie alebo paušálnej sadzby, členský štát dostane príležitosť preukázať prostredníctvom preskúmania príslušnej dokumentácie, že skutočný rozsah nezrovnalosti bol menší ako podľa hodnotenia Komisie. Po dohode s Komisiou môže členský štát obmedziť rozsah tohto preskúmania na primeraný podiel alebo vzorku príslušnej dokumentácie. Okrem riadne odôvodnených prípadov, čas povolený na uvedené preskúmanie nepresiahne ďalšiu lehotu dvoch mesiacov po uplynutí dvojmesačnej lehoty uvedenej v odseku 1.

3. Komisia zohľadní akékoľvek dôkazy poskytnuté zo strany členského štátu v lehote stanovenej v odsekoch 1 a 2.

4. Keď členský štát neprijme predbežné závery Komisie, Komisia ho pozve na vypočutie s cieľom zabezpečiť dostupnosť všetkých relevantných informácií a zistení, ktoré tvoria základ pre závery Komisie týkajúce sa žiadosti o finančnú opravu.

5. V prípade dohody a bez toho, aby bol dotknutý odsek 7 tohto článku, môže členský štát opätovne použiť príslušné fondy alebo [Európsky námorný a rybársky fond (ENRF)] v súlade s článkom 143 ods. 3.

6. S cieľom uplatniť finančné opravy Komisia prijme prostredníctvom vykonávacích aktov rozhodnutie do šiestich mesiacov od dátumu vypočutia alebo od dátumu prijatia dodatočných informácií, ak členský štát po vypočutí odsúhlasí predloženie takýchto dodatočných informácií. Komisia zohľadní všetky informácie a pripomienky predložené v priebehu konania. Ak sa vypočutie neuskutoční, šesťmesačné obdobie začne plynúť dva mesiace od dátumu pozývacieho listu na vypočutie, ktorý poslala Komisia.

7. Ak Komisia pri vykonávaní svojich zodpovedností podľa článku 75 alebo Európsky dvor audítorov zistia nezrovnalosti preukazujúce závažné nedostatky v účinnom fungovaní systémov riadenia a kontroly, výsledná finančná oprava zníži podporu z fondov alebo z ENRF na operačný program.

Prvý pododsek sa nepoužije v prípade závažných nedostatkov v účinnom fungovaní systému riadenia a kontroly, ktoré pred dátumom ich zistenia zo strany Komisie alebo Európskeho dvora audítorov:

a) boli zistené vo vyhlásení hospodáriaceho subjektu, výročnej kontrolnej správe alebo audítorského stanovisku predložených Komisii v súlade s článkom 59 ods. 5 nariadenia o rozpočtových pravidlách alebo v iných audítorských správach orgánu auditu predložených Komisii a ak sa [prijmú] príslušné opatrenia; alebo

b) boli predmetom náležitých nápravných opatrení zo strany členského štátu.

Hodnotenie závažných nedostatkov v účinnom fungovaní systémov riadenia a kontroly sa zakladá na uplatniteľnom práve, keď boli predložené príslušné vyhlásenia hospodáriaceho subjektu, výročné kontrolné správy a audítorské stanoviská.

Pri rozhodovaní o finančnej oprave Komisia:

a) dodržiava zásadu proporcionality tým, že zohľadní povahu a závažnosť závažných nedostatkov v účinnom fungovaní systémov riadenia a kontroly a ich finančné dôsledky pre rozpočet Únie;

b) na účely uplatňovania paušálnej sadzby alebo extrapolovanej opravy vylúči neoprávnené výdavky, ktoré predtým zistil členský štát a ktoré boli predmetom úpravy v účtoch v súlade s článkom 139 ods. 10, a výdavky, ktoré podliehajú prebiehajúcemu hodnoteniu ich oprávnenosti a správnosti v zmysle článku 137 ods. 2;

c) zohľadní paušálnu sadzbu alebo extrapolované opravy, ktoré v súvislosti s výdavkami vykonal členský štát z dôvodov iných závažných nedostatkov zistených týmto členským štátom pri určovaní reziduálneho rizika pre rozpočet Únie.

8. Pravidlá pre jednotlivé fondy týkajúce sa ENRF môžu ustanoviť dodatočné pravidlá konania pre finančné opravy uvedené v článku 144 ods. 7.“

19 Podľa článku 154 nariadenia č. 1303/2013 sa článok 145 tohto nariadenia uplatňuje s účinnosťou od 1. januára 2014.

II – Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

20 Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v bodoch 1 až 9 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť takto.

21 Rozhodnutiami K(2000) 4331 z 29. decembra 2000, K(2001) 3609 zo 4. decembra 2002, K(2001) 4047 z 18. decembra 2001 a K(2002) 759 z 19. apríla 2002 Komisia poskytla finančnú pomoc z Kohézneho fondu na štyri projekty vykonávané Španielskym kráľovstvom.

22 Ide o nasledujúce projekty:

— „Nakladanie s odpadmi v autonómnej oblasti Extremadura – 2001“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.043) (ďalej len „prvý projekt“),

— „Čistenie a zásobovanie vodou v povodí rieky Duero – 2001“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.070) (ďalej len „druhý projekt“),

— „Nakladanie s odpadmi v autonómnej oblasti Valencia – 2001 – Skupina II“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.026) (ďalej len „tretí projekt“) a

— „Čistenie a nakladanie s vodou v Bierzo Bajo“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.036) (ďalej len „štvrtý projekt“).

23 Po tom, čo boli Komisii zo strany španielskych orgánov doručené oznámenia o ukončení každého z týchto projektov, Komisia im zaslala listami z 9. marca 2009, ako aj z 26. marca, 12. mája a 30. júna 2010 návrh na ukončenie, ktorý v každom z prípadov obsahoval finančnú opravu odôvodnenú existenciou nezrovnalostí.

24 Keďže španielske orgány vyjadrili svoj nesúhlas s týmito návrhmi na ukončenie a zaslali Komisii dodatočné informácie týkajúce sa tejto veci, Komisia ich pozvala na vypočutie, ktoré sa uskutočnilo 22. a 23. novembra 2010.

25 Keďže toto vypočutie neumožnilo stranám dospieť k dohode o všetkých vzniknutých otázkach, španielske orgány poskytli Komisii nové informácie listami z 23. decembra 2010 a 25. marca 2011.

26 Dňa 22. decembra 2011 Komisia prijala sporné rozhodnutie.

27 V tomto rozhodnutí Komisia na úvod konštatuje, že zistila existenciu nezrovnalostí vo vzťahu k právnej úprave Únie a vnútroštátnej právnej úprave v oblasti verejného obstarávania na jednej strane, ako aj k právnej úprave týkajúcej sa oprávnenosti výdavkov v rámci činností spolufinancovaných z Kohézneho fondu na strane druhej.

28 Komisia následne uvádza zistené nezrovnalosti. Tieto sa týkajú:

— skutočnosti, že v prípade zmlúv patriacich k prvému projektu došlo k uplatneniu hodnotiacich kritérií nezlučiteľných s ustanovením španielskeho vnútroštátneho práva týkajúceho sa verejného obstarávania,

— skutočnosti, že v prípade zmlúv patriacich k druhému projektu došlo k potvrdeniu výdavkov z titulu dane z pridanej hodnoty, hoci tento výdavok bolo možné získať späť, a v dôsledku toho nebol oprávneným výdavkom v zmysle článku 11 nariadenia Komisie (ES) č. 16/2003 zo 6. januára 2003, ktorým sa ustanovujú osobitné podrobné pravidlá pre vykonávanie nariadenia Rady (ES) č. 1164/94 týkajúce sa oprávnenosti výdavkov súvisiacich s opatreniami spolufinancovanými Kohéznym fondom (Ú. v. ES L 2, 2003, s. 7; Mim. vyd. 14/001, s. 189),

— skutočnosti, že v prípade zmlúv patriacich k tretiemu projektu došlo k rokovaciemu konaniu bez uverejnenia v rozpore jednak s článkom 7 ods. 3 písm. d) smernice Rady 93/37/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania prác (Ú. v. ES L 199, 1993, s. 54; Mim. vyd. 06/002, s. 163), a jednak s článkom 11 ods. 3 písm. e) smernice Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, 1992, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322) a

— skutočnosti, že v prípade zmlúv patriacich k štvrtému projektu došlo k rokovaciemu konaniu bez uverejnenia v rozpore jednak s článkom 7 ods. 3 písm. d) smernice 93/37, ako aj článkom 11 ods. 3 písm. e) smernice 92/50.

29 Vzhľadom na tieto nezrovnalosti sa sporným rozhodnutím znížila finančná pomoc poskytnutá z Kohézneho fondu v tomto rozsahu:

— 209 049,71 eura na prvý projekt,

— 218 882,98 eura na druhý projekt,

— 7 757 675,20 eura na tretí projekt a

— 1 005 053,93 eura na štvrtý projekt.

III – Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

30 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 7. marca 2012 Španielske kráľovstvo podalo žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia.

31 Na podporu tejto žaloby uvádzalo tri žalobné dôvody založené v uvedenom poradí na porušení článku 18 ods. 3 nariadenia č. 1386/2002, porušení článku H prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94, porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, ako aj nedostatočnom odôvodnení uplatnenia zásady proporcionality uvedenej článkom H prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94.

32 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie.

33 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 22 napadnutého rozsudku v prvom rade pripomenul, že Súdny dvor už rozhodol, že zo systematického výkladu relevantných právnych predpisov vyplýva, že prijatie rozhodnutia o finančnej oprave vo vzťahu ku Kohéznemu fondu zo strany Komisie podlieha od roku 2000 dodržaniu určitej lehoty, dĺžka ktorej sa odlišuje podľa uplatniteľnej právnej úpravy (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 76, 82, 83, 93 a 94, ako aj zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 76, 82, 83, 93 a 94).

34 Všeobecný súd v bodoch 23 až 25 napadnutého rozsudku pokračoval tým, že na základe článku H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 v spojení s článkom 18 ods. 3 nariadenia č. 1386/2002 lehota, v ktorej Komisia musí prijať rozhodnutie o finančnej oprave, je tri mesiace od dátumu vypočutia (rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 95, a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 95). Zastával názor, že podľa článku 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006 Komisia prijme rozhodnutie o finančnej oprave do šiestich mesiacov od dátumu vypočutia, a ak sa vypočutie neuskutoční, šesťmesačné obdobie začne plynúť dva mesiace od dátumu zaslania pozývacieho listu členskému štátu zo strany Komisie (rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 96, a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 96). Pripomenul tiež, že podľa článku 145 ods. 6 nariadenia č. 1303/2013 Komisia prijme rozhodnutie do šiestich mesiacov od dátumu vypočutia alebo od dátumu prijatia dodatočných informácií, ak členský štát po vypočutí odsúhlasí predloženie takýchto dodatočných informácií, pričom ak sa vypočutie neuskutoční, šesťmesačné obdobie začne plynúť dva mesiace od dátumu zaslania pozývacieho listu dotknutému členskému štátu zo strany Komisie (rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 97, a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 97).

35 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 26 a 27 napadnutého rozsudku spresnil, že hoci nariadenie č. 1265/1999, ktoré zmenilo a doplnilo nariadenie č. 1164/94, nadobudlo účinnosť 1. januára 2000, z článku 108 druhého odseku nariadenia č. 1083/2006 vyplýva, že jeho článok 100 je uplatniteľný od 1. januára 2007, a to aj na programy predchádzajúce obdobiu rokov 2007 až 2013. Poznamenal, že to je v súlade so zásadou, podľa ktorej sa procesné normy uplatňujú bezprostredne po ich nadobudnutí účinnosti (rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 98, a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 98). Pokiaľ ide o článok 145 nariadenia č. 1303/2013, Všeobecný súd dodal, že ten sa podľa jeho článku 154 druhého odseku uplatňuje s účinnosťou od 1. januára 2014 (rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 99, a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 99).

36 Na druhom mieste Všeobecný súd v bode 28 napadnutého rozsudku pripomenul, že Súdny dvor konštatoval, že nedodržanie týchto lehôt zo strany Komisie predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí, ktoré má súd Únie zohľadniť aj *ex offo* (pozri rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 103 a citovanú judikatúru, ako aj zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 103 a citovanú judikatúru).

37 V bode 29 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že v prejednávanej veci sa vypočutie konalo 23. novembra 2010 a Komisia prijala sporné rozhodnutie 22. decembra 2011, takže táto inštitúcia nerešpektovala šesťmesačnú lehotu uloženú článkom 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006.

38 Všeobecný súd v bodoch 30 a 31 napadnutého rozsudku dodal, že vyššie uvedený záver nie je spochybnený pripomienkami, ktoré podala Komisia v odpovedi na otázku, ktorá jej bola položená, týkajúcu sa dôsledkov, ktoré treba v rámci tejto veci vyvodiť z rozsudkov Súdneho dvora zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), ktoré boli vyhlásené v priebehu konania pred Všeobecným súdom. V uvedených pripomienkach Komisia uvádzala, že tieto rozsudky Súdneho dvora „formulujú všeobecnú zásadu existencie lehoty, ktorá plynie odo dňa konania vypočutia, avšak bez toho, aby skúmali zmysel a cieľ sledovaný ustanovením, ktoré stanovuje začiatok lehoty na moment konania vypočutia, ani hypotézu možného prerušenia lehoty“. V tejto súvislosti uviedla, že odôvodnenie Súdneho dvora, ktoré Všeobecný súd pripomenul v bodoch 22 až 27 napadnutého rozsudku, sa má uplatňovať iba za „normálnej“ hypotézy, keď je stanovisko dotknutého členského štátu definitívne ustálené k dátumu vypočutia organizovaného Komisiou, čo je hypotéza, za ktorej Komisia disponuje všetkými tvrdeniami a skutkovými údajmi, ktoré dotknutý členský štát uvádza na podporu svojho stanoviska a za ktorej je teda Komisia schopná rozhodnúť. Je však časté, že Komisia akceptuje pokračovanie dialógu aj po vypočutí, na žiadosť a v záujme dotknutého členského štátu a v takom prípade treba konštatovať, že pokračovanie dialógu medzi stranami prerušuje lehotu, ktorá je Komisii uložená na prijatie jej rozhodnutia a že táto lehota začína plynúť až potom, čo sa uvedený dialóg skončí.

39 Všeobecný súd zamietol túto argumentáciu z nasledujúcich dôvodov uvádzaných v bodoch 32 až 36 napadnutého rozsudku.

40 Po prvé samotná Komisia pripustila uplatniteľnosť článku 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006 z časového hľadiska v danom prípade.

41 Po druhé, a ako to vyplýva z rozsudkov zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), toto ustanovenie jej všeobecným spôsobom ukladá prijať rozhodnutie o finančnej oprave v lehote šiestich mesiacov od vypočutia organizovaného s dotknutým členským štátom. Uvádza iba jedinú výnimku z tohto pravidla a tou je výnimka, v prípade ktorej sa vypočutie nekoná. Naopak, netýka sa odchýlky uplatniteľnej v prípade, ak Komisia a členský štát chcú pokračovať v ich dialógu aj po vypočutí. Odlišuje sa tak od článku 145 ods. 6 nariadenia č. 1303/2013, ktorý vyhradzuje výslovne hypotézu uvádzanú Komisiou, ktorá je ale uplatniteľná až od 1. januára 2014.

42 Po tretie zo systematického výkladu predmetných ustanovení uvedeného Súdnym dvorom jasne vyplýva, že hoci lehota uložená Komisii na rozhodnutie bola uplatniteľnou právnou úpravou viackrát menená, normotvorca Únie zakaždým chcel uložiť Komisii presnú lehotu, keďže zastával názor, že je v záujme Únie, ako aj jej členských štátov, aby ukončenie konania o finančnej oprave bolo predvídateľné, čo predpokladá stanoviť prijatie konečného rozhodnutia vo vopred ohraničenej lehote, ponechávajúc Komisii dostatočný čas na jeho prijatie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 84 až 86 a bod 88, ako aj zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 84 až 86 a bod 88).

43 Z týchto úvah sa vyvodzuje záver, že hoci sa Komisia a dotknutý členský štát dohodli na pokračovaní ich dialógu aj po vypočutí, konečné rozhodnutie o finančnej oprave sa musí prijať v lehote šiestich mesiacov od vypočutia v každom z prípadov, na ktoré je časovo uplatniteľný článok 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006, na rozdiel od prípadov, ktoré patria pod článok 145 ods. 6 nariadenia č. 1303/2013.

44 Po štvrté z rozsudkov zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 10 až 12) a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 10 až 12) vyplýva, že dialóg medzi stranami pokračoval aj po vypočutí v oboch predmetných veciach a že Komisia prijala rozhodnutie napadnuté v týchto veciach menej než šesť mesiacov po ukončení tohto dialógu v jednej z nich, čo sú skutočnosti, ktoré mal Súdny dvor určite zohľadniť, pokiaľ chcel obmedziť rozsah výkladu uvedeného v týchto rozsudkoch.

45 V bode 37 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti sporné rozhodnutie nebolo platne prijaté, a preto musí byť zrušené.

IV – Návrhy účastníkov konania a konanie na Súdnom dvore

46 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— vrátil vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu,

— uložil Španielskemu kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania.

47 Španielske kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

48 Uznesením predsedu desiatej komory z 27. januára 2016 sa vyhovelo návrhu na vstup Holandského kráľovstva ako vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Španielskeho kráľovstva.

V – O odvolaní

49 Na podporu svojho odvolania Komisia uvádza dva odvolacie dôvody založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, pokiaľ ide o stanovenie lehoty na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave a, subsidiárne, určenie povahy tejto lehoty, ako aj účinkov vyplývajúcich z jej nedodržania.

A – *O prvom odvolacom dôvode*

1. Argumentácia účastníkov konania

50 Svojím prvým odvolacím dôvodom Komisia uvádza, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že táto inštitúcia je povinná prijať rozhodnutie o finančnej oprave v určitej lehote, dĺžka ktorej je určená právnou úpravou platnou k dátumu, keď došlo k vypočutiu medzi Komisiou a dotknutým členským štátom.

51 Tento odvolací dôvod sa ďalej rozdeľuje na dve časti, keď Komisia tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že článok 100 nariadenia č. 1083/2006 je v prejednávanej veci uplatniteľný, pokiaľ ide o postup, akým treba pokračovať – a konkrétnejšie o lehotu, ktorú treba dodržať – pri rozhodovaní o finančnej oprave, hoci po prvé ustanovením

uplatniteľným v prejednávanej veci mal byť článok H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 a po druhé príslušná právna úprava Únie nestanovuje žiadnu lehotu na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave zo strany Komisie.

52 Prvou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne vyložil a uplatnil prechodné ustanovenia rôznych nariadení, týkajúcich sa veci. Tým Všeobecný súd na jednej strane prekročil rozsah článku 105 ods. 1 nariadenia č. 1083/2006, teda ustanovenia z ktorého vyplýva, že projekty spolufinancované v rámci režimu predchádzajúceho prijatiu nového základného nariadenia z roku 2006 zostávajú v celom rozsahu upravené uvedeným režimom až do ich ukončenia, či už ide o ich pokračovanie alebo úpravu, vrátane úplného alebo čiastočného zrušenia. Na druhej strane Všeobecný súd podal nesprávny výklad článku 108 druhého odseku nariadenia č. 1083/2006.

53 Podľa Komisie článok 105 nariadenia č. 1083/2006 s názvom „Prechodné ustanovenia“ stanovuje časovú postupnosť legislatívnych aktov týkajúcich sa Kohézneho fondu. Z článku 108 tohto nariadenia týkajúceho sa jeho nadobudnutia účinnosti vyplýva, že týmto nariadením sú upravené len spolufinancované projekty schválené podľa nových pravidiel uplatniteľných počas obdobia 2007 – 2013. Cieľom tohto článku 108 je preniesť uplatňovanie určitých ustanovení nového základného nariadenia na neskorší dátum, teda 1. januára 2007, z nadobudnutia ich účinnosti stanoveného na 1. august 2006, pri určitých programoch obdobia 2007 – 2013. Ustanovenia nariadenia č. 1083/2006, ktoré sú uplatniteľné od nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia, sa tak týkajú najmä programovania, zatiaľ čo ustanovenia, ktoré možno uplatňovať až od 1. januára 2007, sa týkajú najmä finančnej a rozpočtovej správy.

54 Tieto osobitné prechodné ustanovenia sa vysvetľujú skutočnosťou, že základné akty týkajúce sa Kohézneho fondu odkazujú odlišným spôsobom na po sebe nasledujúce programové obdobia (2000 – 2006, 2007 – 2013, 2014 – 2020), ktoré sa spájajú s finančnými rámcami Únie. Tieto základné akty prinášajú hmotnoprávne a procesné predpisy týkajúce sa programovania, vykonávania a kontroly finančných príspevkov vyplácaných Úniou v rámci kohéznej politiky a tieto predpisy formovali v každom programovom období neoddeliteľne všetky normatívy.

55 Za týchto okolností Všeobecný súd nesprávne v bode 26 napadnutého rozsudku rozhodol, že podľa článku 108 druhého odseku nariadenia č. 1083/2006 je jeho článok 100 „uplatniteľný od 1. januára 2007 a to aj na programy predchádzajúce obdobiu rokov 2007 až 2013“. Podľa článku 105 nariadenia č. 1083/2006, procesné ustanovenie časovo uplatniteľné na opravu schváleného projektu, ako v prejednávanej veci, je v rámci programového obdobia 2000 – 2006 nie článok 100 ods. 5 uvedeného nariadenia, ale článok H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94.

56 Druhou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu Komisia zdôrazňuje, že znenie článku 100 nariadenia č. 1083/2006 sa odlišuje od znenia článku H prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94.

57 Podľa znenia odseku 5 článku 100, pokiaľ nedôjde k dohode medzi Komisiou a členským štátom, „Komisia prijme rozhodnutie o finančnej oprave do šiestich mesiacov od dátumu vypočutia“.

58 Naopak, podľa článku H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 v jeho španielskom znení, „po uplynutí lehoty stanovenej Komisiou… Komisia rozhodne, pokiaľ sa nedosiahne dohoda do troch mesiacov“.

59 Toto posledné uvedené ustanovenie teda neuvádza žiadnu lehotu, v ktorej musí Komisia prijať svoje rozhodnutie, ale stanovuje len lehotu, v ktorej sa Komisia a dotknutý členský štát musia usilovať o dosiahnutie dohody. Neexistencia lehoty na účely prijatia konečného rozhodnutia o finančnej oprave je potvrdená viacerými rozhodnutiami Súdneho dvora týkajúcimi sa Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF).

60 V dôsledku toho sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 22 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia bola povinná prijať rozhodnutie o finančnej oprave v určenej lehote.

61 Španielske kráľovstvo zastáva názor, že druhá časť prvého odvolacieho dôvodu je neprípustná, keďže Komisia neuviedla žiadny právny argument, ktorý by mohol preukázať, že body 22 až 27 napadnutého rozsudku obsahujú nesprávne právne posúdenie, ale obmedzila sa na tvrdenie, že nebola povinná prijať sporné rozhodnutie v určitej lehote.

62 Podľa tohto členského štátu je uvedená časť v každom prípade nedôvodná.

63 Pokiaľ ide o prvú časť tohto odvolacieho dôvodu, táto je irelevantná, pretože výrok napadnutého rozsudku je právne dostatočne odôvodnený, pričom nezáleží na tom, či lehota uplatniteľná v danom prípade bola trojmesačná lehota uvedená v článku H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94, alebo šesťmesačná lehota podľa článku 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006. Uvedená časť odvolacieho dôvodu je tiež nedostatočne odôvodnená.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

64 V prvom rade treba skúmať druhú časť prvého odvolacieho dôvodu, týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa mal dopustiť Všeobecný súd, keď rozhodol, že od roku 2000 je Komisia povinná dodržať určitú lehotu pri prijímaní rozhodnutia o finančnej oprave v oblasti štrukturálnych fondov. Preskúmanie prvej časti tohto odvolacieho dôvodu týkajúcej sa údajného porušenia práva Únie zo strany Všeobecného súdu, pokiaľ ide o spôsoby uplatňovania uvedenej lehoty, sa prípadne vykoná v druhom rade.

a) O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

i) O prípustnosti

65 Pokiaľ ide o prípustnosť druhej časti prvého odvolacieho dôvodu, námietku neprípustnosti uplatňovanú Španielskym kráľovstvom treba zamietnuť.

66 Je pravda, že podľa ustálenej judikatúry odvolanie musí presne uviesť napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa žiada, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú tento návrh (pozri najmä rozsudky zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 34; zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 15, ako aj z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 49).

67 Napriek tomu v prejednávanom prípade sa Komisia neobmedzila na zopakovanie alebo na doslovnú reprodukciu dôvodov a tvrdení, ktoré predložila Všeobecnému súdu, ale spochybňuje pred Súdnym dvorom výklad, alebo uplatnenie práva Únie, ktoré vykonal Všeobecný súd v napadnutom rozsudku.

68 Na podporu druhej časti prvého odvolacieho dôvodu svojho odvolania Komisia v podstate uvádza, že Všeobecný súd porušil právo Únie, keď konštatoval, že toto právo stanovuje lehotu, ktorú táto inštitúcia musí dodržať, keď pristupuje k finančnej oprave a vo svojom odvolaní uvádza právne tvrdenia, z ktorých v tejto súvislosti vychádza.

69 Z toho vyplýva, že druhá časť prvého odvolacieho dôvodu Komisie je prípustná.

ii) O veci samej

70 Pokiaľ ide o dôvodnosť prvého odvolacieho dôvodu v jeho druhej časti, treba pripomenúť, že Súdny dvor opakovane rozhodol, že hoci právna úprava Únie účinná až do konca roku 1999 nestanovuje lehotu na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave zo strany Komisie, takáto lehota je naopak stanovená právnou úpravou Únie uplatniteľnou od roku 2000 (pozri rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 75 až 82; zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 75 až 82; z 22. októbra 2014, Španielsko/Komisia, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, bod 29; zo 4. decembra 2014, Španielsko/Komisia, C-513/13 P, neuverejnený, EU:C:2014:2412, bod 36; z 24. júna 2015, Nemecko/Komisia, C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412, bod 81, ako aj z 24. júna 2015, Španielsko/Komisia, C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 50).

71 Vo svojich rozsudkoch z 24. júna 2015, Nemecko/Komisia (C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412, bod 96) a z 24. júna 2015, Španielsko/Komisia (C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 60) Súdny dvor navyše označil túto judikatúru za „ustálenú“.

72 Preto, keď v bode 22 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že prijatie rozhodnutia o finančnej oprave v súvislosti s Kohéznym fondom od roku 2000 podliehalo dodržaniu určitej lehoty, nedopustil sa nesprávneho právneho posúdenia a len uplatnil judikatúru Súdneho dvora v tejto oblasti.

73 V tomto kontexte treba spresniť, že tvrdenia, ktoré uvádza Komisia s cieľom spochybniť túto judikatúru, nemôžu uspieť.

74 Po prvé na účely posúdenia formálnej správnosti rozhodnutia, ako je rozhodnutie v danom prípade, je irelevantnou téza Komisie, podľa ktorej konštatovanie, že od roku 2000 prijatie rozhodnutia o finančnej oprave v oblasti štrukturálnych fondov podlieha dodržaniu právom stanovenej lehoty zo strany uvedenej inštitúcie, odporuje viacerým rozhodnutiam Súdneho dvora. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že Súdny dvor zamietol tvrdenie, ktoré rôzne členské štáty zakladali na skutočnosti, že pri prijatí rozhodnutia, ktoré tieto členské štáty napádali, Komisia prekročila lehotu stanovenú na tento účel.

75 Na jednej strane sa totiž rozsudky z 27. januára 1988, Dánsko/Komisia (349/85, EU:C:1988:34, bod 19), zo 6. októbra 1993, Taliansko/Komisia (C-55/91, EU:C:1993:832, bod 69), zo 4. júla 1996, Grécko/Komisia (C-50/94, EU:C:1996:266, bod 6) a z 22. apríla 1999, Holandsko/Komisia (C-28/94, EU:C:1999:191, bod 51), ktoré v tejto súvislosti uvádza Komisia, týkajú právnej úpravy Únie v oblasti EPUZF, ktorá neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by bolo možné považovať za porovnateľné s právnymi predpismi Únie, ktoré Súdny dvor viedli ku konštatovaniu uvedenému v predchádzajúcom bode tohto rozsudku.

76 Navyše právna úprava v oblasti EPUZF, relevantná vo veciach uvádzaných zo strany Komisie, bola uplatniteľná dávno pred rokom 2000, takže rozsudky Súdneho dvora vyhlásené v týchto veciach nemajú žiadny vplyv na judikatúru, ktorú Komisia zamýšľa spochybniť v tomto odvolaní.

77 Na druhej strane, pokiaľ ide o uznesenie z 22. januára 2010, Grécko/Komisia (C-43/09 P, neuverejnené, EU:C:2010:36), ktoré tiež uvádza Komisia, stačí poznamenať, že ani nariadenie č. 1386/2002, ani nariadenie č. 1083/2006 sa z časového hľadiska vo veci, ktorá bola predmetom uvedeného uznesenia, neuplatňovali.

78 Po druhé treba konštatovať, že téza Komisie vychádza zo znenia článku H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 v jeho španielskom znení, podľa ktorého sa tam uvedená trojmesačná lehota spája s neexistenciou dohody medzi stranami.

79 Ako to zdôraznil Súdny dvor v bodoch 52 a 53 rozsudkov zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), zmysel uvedeného ustanovenia sa odlišuje v závislosti od jeho jazykových verzií, pretože z jeho verzie vo francúzskom jazyku vyplýva, že trojmesačná lehota, ktorú stanovuje, sa týka prijatia rozhodnutia o finančnej oprave.

80 Súdny dvor z toho v bode 55 týchto rozsudkov vyvodil, že na účely zabezpečenia jednotného výkladu a uplatňovania toho istého textu, ktorého jazykové verzie sa odlišujú, sa má predmetné ustanovenie vykladať nie podľa určitej jazykovej verzie, ale podľa kontextu a účelu právneho predpisu, ktorého je súčasťou.

81 Súdny dvor teda po vykonaní systematickej analýzy relevantnej právnej úpravy Únie vykladal túto právnu úpravu v tom zmysle, že od roku 2000 musí Komisia dodržiavať právom stanovenú lehotu na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave (pozri rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 56 až 82, a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 56 až 82).

82 Po tretie téza, ktorú bráni Komisia, sa ukazuje byť kontradiktórna.

83 Samotná táto inštitúcia totiž v minulosti pri viacerých príležitostiach dávala prednosť diametrálne odlišnému prístupu, než je prístup, ktorý bráni v rámci tohto odvolania.

84 Súdny dvor tak už mal príležitosť uviesť vo svojich rozsudkoch zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 81) a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 81), že článok 18 nariadenia č. 1386/2002, podľa ktorého Komisia stanovila podrobnosti uplatňovania zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94, nemožno chápať ako potvrdenie existencie právom stanovenej lehoty na účely prijatia rozhodnutia o finančnej oprave.

85 Okrem toho, ako Súdny dvor uviedol v bode 83 týchto rozsudkov, rovnaký výklad vyplýva zo znenia, ktoré použila samotná Komisia vo svojom oznámení (2011) C 332/01 Európskemu parlamentu, Rade a Dvoru Audítorov – ročnej účtovnej závierke Európskej Únie – Rozpočtový rok 2010 (Ú. v. EÚ C 332, 2011, s. 1), kde sa na strane 63 týkajúcej sa finančných opráv v súvislosti s politikou súdržnosti uvádza, že pokiaľ členský štát nesúhlasí s opravou požadovanou alebo navrhovanou Komisiou v nadväznosti na formálne konanie s členským štátom, ktoré zahŕňa pozastavenie platieb na program, „Komisia do troch mesiacov od dátumu formálneho vypočutia členského štátu (šesť mesiacov v prípade programov na obdobie rokov 2007 – 2013) prijme formálne rozhodnutie o finančnej oprave a vydá príkaz na vymáhanie, aby členský štát platbu vrátil“.

86 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa musí prvý odvolací dôvod v rozsahu jeho druhej časti zamietnuť ako nedôvodný.

b) O prvej časti prvého dôvodu

87 Pokiaľ ide o prvú časť prvého odvolacieho dôvodu, tá sa v podstate týka toho, či, ako to uvádza Komisia, článok H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94, účinného v rokoch 2000 až 2006, upravuje postup uplatniteľný z časového hľadiska na sporné rozhodnutie, aj keď Všeobecný súd nesprávne uplatnil článok 100 nariadenia č. 1083/2006, ktorý nahradil zmenené a doplnené nariadenie č. 1164/94.

88 V tejto súvislosti argumentácia, ktorú uvádza Komisia na podporu svojho odvolania, nie je dôvodná.

89 Treba pripomenúť, že Súdny dvor pri viacerých príležitostiach rozhodol, že z článku 108 nariadenia č. 1083/2006 vyplýva, že jeho článok 100 je uplatniteľný od 1. januára 2007 a to aj na programy schválené pred týmto dátumom, ale ešte prebiehajúce (pozri rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 98; zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 98; z 22. októbra 2014, Španielsko/Komisia, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, bod 31; zo 4. decembra 2014, Španielsko/Komisia, C-513/13 P, neuverejnený, EU:C:2014:2412, bod 45; z 24. júna 2015, Nemecko/Komisia, C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412, bod 84, ako aj z 24. júna 2015, Španielsko/Komisia, C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 53).

90 V tomto kontexte treba spresniť, že znenie článku 108 druhého odseku uvedeného nariadenia nenecháva priestor pre žiadne pochybnosti, pokiaľ ide o jeho zmysel a rozsah. Podľa jeho prvej vety sú tam uvedené ustanovenia uplatniteľné od 1. augusta 2006 „len na programy na obdobie rokov 2007 – 2013“. Naopak, podľa jeho druhej vety „Ostatné ustanovenia sa uplatňujú od 1. januára 2007“ bez ďalšieho spresnenia, a preto všeobecne.

91 Medzi „ostatnými ustanoveniami“ v zmysle druhej vety článku 108 druhého odseku nariadenia č. 1083/2006 figuruje článok 100 tohto nariadenia, ktorý sa teda ako taký má uplatňovať od 1. januára 2007.

92 Také uplatňovanie uvedeného článku 100 s názvom „Postup“ je odôvodnené o to viac, že je v súlade so zásadou, podľa ktorej sa procesné normy uplatňujú bezprostredne po ich nadobudnutí účinnosti (pozri najmä rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 98, a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 98).

93 Okrem toho v prejednávanom prípade zo žiadneho prvku sporu nevyplýva, že by bol na právnu situáciu vzniknutú a s konečnou platnosťou dosiahnutú za platnosti skoršieho zákona uplatnený nový právny predpis. Naopak, Komisia začala konanie o finančnej oprave až k neskoršiemu dátumu, než bol dátum nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 1083/2006 a vypočutie strán sa dokonca konalo viac ako tri a pol roka od dátumu uplatniteľnosti článku 100 uvedeného nariadenia.

94 K tomu, ako Komisia zakladá tvrdenie na článku 105 ods. 1 nariadenia č. 1083/2006, treba poznamenať, že toto ustanovenie má za cieľ stanoviť prechodný režim pre štrukturálne fondy, ktoré boli schválené na základe právnej úpravy Únie účinnej do 31. decembra 2006, ktoré ale pokračujú po tomto dátume a ktorých ukončenie pripadá na neskorší dátum.

95 Týmto spôsobom sa stanovený prechodný režim týka uplatniteľných hmotnoprávnych predpisov, ako vyplýva okrem iného z použitia pojmov „pomoc“ a „projekt“ v uvedenom článku 105, ako aj z obsahu jeho odsekov 2 a 3, a nie predpisov procesnej povahy, pre ktoré musí platiť zásadné pravidlo pripomenuté v bode 92 tohto rozsudku.

96 V dôsledku toho sa uvedené prechodné ustanovenie stanovené v článku 105 nariadenia č. 1083/2006 neuplatní na procesnú lehotu, ktorú je Komisia povinná dodržať pri prijatí rozhodnutia o finančnej oprave podľa tohto nariadenia.

97 Treba ešte dodať, že z jedného pohľadu, tak logického, ako aj praktického, nemalo by žiadny zmysel, aby sa článok 100 nariadenia č. 1083/2006, ktorý Komisii ukladá povinnosť prijať jej rozhodnutie o finančnej oprave do šiestich mesiacov od dátumu vypočutia, uplatňoval od 1. januára 2007, ale len na programy obdobia 2007 – 2013, ako to tvrdí Komisia. Pre toto obdobie 2007 – 2013 totiž vzniká otázka finančnej opravy nie od roku 2007, ale až niekoľko rokov neskôr, pri ukončení projektu. Uplatnenie tohto predpisu v oblasti premlčania, tak ako je stanovený v článku 100 uvedeného nariadenia, od začiatku roku 2007 teda vytvára svoj potrebný účinok iba v rozsahu, v akom sa toto pravidlo týka obdobia už prebiehajúceho k tomuto dátumu.

98 Za týchto podmienok Všeobecný súd v bode 29 napadnutého rozsudku uplatnil článok 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006 bez toho, aby sa dopustil porušenia práva Únie.

99 V každom prípade, ak by aj, ako to tvrdí Komisia, boli v danom prípade uplatniteľné nie ustanovenia článku 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006, ale ustanovenia článku H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 v spojení s článkom 18 ods. 3 nariadenia č. 1386/2002, je napriek tomu zjavné, že uvedená inštitúcia, keď prijala sporné rozhodnutie, tiež nesplnila požiadavky v oblasti lehôt stanovené v dvoch posledných z týchto ustanovení.

100 Z judikatúry Súdneho dvora totiž vyplýva, že článok H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 v spojení s článkom 18 ods. 3 nariadenia č. 1386/2002 stanovuje, že pri prijatí rozhodnutia o finančnej oprave Komisia musí dodržať lehotu troch mesiacov od dátumu vypočutia (pozri rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 95 a 102, ako aj zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 95 a 102).

101 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa preto tiež musí zamietnuť v celom rozsahu a prvý odvolací dôvod je preto nedôvodný v celom jeho rozsahu.

B – *O druhom odvolacom dôvode*

1. Argumentácia účastníkov konania

102 Svojím druhým odvolacím dôvodom Komisia uvádza, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď určil, že lehota uložená tejto inštitúcii na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave je imperatívnou lehotou a jej nedodržanie predstavuje porušenie podstatnej formálnej náležitosti, ktorého dôsledkom je neplatnosť rozhodnutia prijatého po uvedenej lehote.

103 Komisia spresňuje, že tento odvolací dôvod uvádza iba subsidiárne, pre prípad, že by Súdny dvor zamietol jej hlavný odvolací dôvod buď pre to, že táto inštitúcia musí prijať sporné rozhodnutie v lehote stanovenej v článku 100 ods. 5 nariadenia č. 1083/2006, alebo pre to, že by sa síce stotožnil s výkladom Komisie, podľa ktorého toto nariadenie nie je uplatniteľné z časového hľadiska, ale napriek tomu by konštatoval, že článok H ods. 2 prílohy II zmeneného a doplneného nariadenia č. 1164/94 ukladá lehotu na prijatie rozhodnutia.

104 V oboch z týchto dvoch prípadov Komisia spochybňuje odôvodnenie napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o povahu lehoty uloženej tejto inštitúcii na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave.

105 Podľa Komisie body 28, 30, 31, ako aj body 33 až 36 napadnutého rozsudku sa odchyľujú od „tradičnej“ judikatúry Súdneho dvora, ktorú nasledoval Všeobecný súd predtým. V tejto súvislosti Komisia odkazuje na viacero rozsudkov Súdneho dvora vyhlásených v oblasti EPUZF, z ktorých vyplýva, že neexistuje žiadna imperatívna lehota na prijatie rozhodnutí o finančnej oprave. Takýto prístup je v súlade so základným cieľom rozhodnutia o finančnej oprave, ktorý spočíva v ochrane finančných záujmov Únie, keďže Komisia je povinná zabezpečiť, aby výdavky vynaložené v tomto kontexte boli v súlade s právom Únie.

106 Skutočnosť, že nebola stanovená žiadna sankcia pre prípad nedodržania tejto lehoty, treba vykladať v tom zmysle, že táto lehota nie je záväzná, ale len indikatívna.

107 Preto nedodržanie lehoty nemá vplyv na legálnosť rozhodnutia Komisie, s výnimkou, ak by členský štát preukázal, že omeškanie, s akým toto rozhodnutie bolo prijaté, poškodilo jeho záujmy. Vo všeobecnosti býva omeškanie spôsobené potrebou pokračovať v dialógu s dotknutým členským štátom a oznámením, zo strany tohto štátu, nových informácií po tom, čo sa uskutočnilo vypočutie, tak aby boli riadne

zohľadnené záujmy členského štátu. V prejednávanej veci Španielske kráľovstvo nepreukázalo, ako mu porušenie lehoty spôsobilo ujmu a, v každom prípade, prekročenie lehoty nemožno považovať za neprimerané.

108 Komisia z toho vyvodzuje záver, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zrušil sporné rozhodnutie z dôvodu, že ho Komisia prijala po lehote.

109 Španielske kráľovstvo k tomu uvádza, že druhý odvolací dôvod uplatňovaný Komisiou treba odmietnuť ako nedôvodný.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

110 Na účely rozhodnutia o dôvodnosti tohto odvolacieho dôvodu, ktorý Komisia kvalifikuje ako subsidiárny, treba poznamenať, že z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 74 až 76 tohto rozsudku, argumentácia, ktorú chce táto inštitúcia vyvodzovať z rozsudkov z 27. januára 1988, Dánsko/Komisia (349/85, EU:C:1988:34, bod 19), zo 6. októbra 1993, Taliansko/Komisia (C-55/91, EU:C:1993:832, bod 69), zo 4. júla 1996, Grécko/Komisia (C-50/94, EU:C:1996:266, bod 6) a z 22. apríla 1999, Holandsko/Komisia (C-28/94, EU:C:1999:191, bod 51), je irelevantná.

111 V zostávajúcej časti treba konštatovať, že v napadnutom rozsudku Všeobecný súd uplatnil zásady, ktoré sú základom judikatúry Súdneho dvora, tak ako vyplýva z rozsudkov zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-197/13 P, EU:C:2014:2157).

112 Táto judikatúra Súdneho dvora vychádza nielen z analýzy systematiky a cieľa celej právnej úpravy Únie v oblasti štrukturálnych fondov (body 56 až 84 týchto rozsudkov), ale aj z iných úvah, ako je racionálna a starostlivá správa rozpočtov Únie, ako aj rozpočtov členských štátov, a tiež aj dodržiavanie zásad riadnej správy vecí verejných a lojálnej spolupráce medzi inštitúciami a členskými štátmi (body 86 až 88 uvedených rozsudkov). Súdny dvor sa tiež vynasnažil zdôrazniť, že výklad, ktorý tam stanovil, nemôže viesť k akýmkoľvek ťažkostiam praktickej povahy, pretože ponecháva Komisii dostatočnú časovú lehotu na platné prijatie jej rozhodnutia (bod 85 tých istých rozsudkov).

113 Pokiaľ ide špecificky o sankciu za nedodržanie lehoty, ktorá je Komisii uložená na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave, zo strany Komisie, Súdny dvor v bode 102 rozsudkov zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisia (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), že v rozpore s tým, čo tvrdila Komisia, skutočnosť, že relevantná právna úprava Únie výslovne nestanovuje, že v prípade nedodržania lehoty stanovenej na prijatie rozhodnutia o finančnej oprave už Komisia také rozhodnutie nemôže prijať, je irelevantná, keďže stanovenie lehoty, v ktorej musí byť prijaté rozhodnutie takejto povahy, je samo osebe postačujúce.

114 Súdny dvor pokračoval v bode 103 týchto rozsudkov tým, že zdôraznil, že nedodržanie procesných pravidiel týkajúcich sa prijatia aktu spôsobujúceho ujmu predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí, na ktoré musí súd Únie prihliadať *ex offo* a že skutočnosť, že Komisia neprijala sporné rozhodnutie v lehote stanovenej normotvorcom Únie, predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí.

115 Túto judikatúru Súdny dvor odvtedy potvrdil pri viacerých príležitostiach, ako to vyplýva najmä z rozsudkov z 22. októbra 2014, Španielsko/Komisia (C-429/13 P, EU:C:2014:2310), zo 4. decembra 2014, Španielsko/Komisia (C-513/13 P, neuverejnený, EU:C:2014:2412), z 24. júna 2015, Nemecko/Komisia, (C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412), ako aj z 24. júna 2015 Španielsko/Komisia (C-263/13 P, EU:C:2015:415).

116 V tomto kontexte treba spresniť, že lehota relevantná v danom prípade bola stanovená jasne a presne normotvorcom Únie a že v rozpore s tým, čo bolo stanovené nariadením č. 1303/2013, nariadenie č. 1083/2006 v tejto súvislosti neberie do úvahy pokračovanie dialógu medzi stranami po vypočutí.

117 Preto v Únii práva súdom Únie prislúcha bdieť nad dodržiavaním takéhoto pravidla všeobecnej povahy tým, že niekedy dokonca *ex offo* potrestajú akékoľvek porušenie tohto pravidla. Zásady zákonnosti a právnej istoty totiž bránia tomu, aby sa lehota stanovená nariadením Únie na účely prijatia aktu spôsobujúceho ujmu považovala len za čisto indikatívnu a porušenie tejto lehoty zo strany autora aktu nemalo vplyv na platnosť tohto aktu.

118 Za týchto okolností nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že by sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď pri zrušení sporného rozhodnutia pre porušenie podstatných formálnych náležitostí vychádzal z ustálenej judikatúry Súdneho dvora v tejto oblasti, takže druhý odvolací dôvod možno len odmietnuť.

119 Keďže nebolo možné vyhovieť žiadnemu z odvolacích dôvodov Komisie, v dôsledku toho je potrebné zamietnuť odvolanie v celom jeho rozsahu.

VI – O trovách

120 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

121 Článok 138 tohto poriadku uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 vo svojom ods. 1 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

122 Keďže Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch a Španielske kráľovstvo navrhlo zaviazať ju na náhradu trov konania, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania o odvolaní.

123 Článok 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania.

124 Holandské kráľovstvo preto znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.

3. Holandské kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.

Podpisy